

ΑΙ ΚΑΛΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

■ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ Ἄρθρ. 6.

Ἡ Ζωγραφικὴ ἢ ἀπλῶς Γραφικὴ εἶναι τέχνη παριστῶσα διὰ σχημάτων καὶ χρωμάτων, ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας, τὰ ὁρατὰ ἀντικείμενα. Δὲν περιορίζεται μὲν ὅλον τοῦτο εἰς τὴν παράστασιν μόνον τῶν ὑλικῶν σωμάτων καὶ μορφῶν, ἀλλὰ διὰ διαφόρων θέσεων κτλ. ἀνακαλύπτει καὶ τὰς ἀόρατους αὐτῶν δυνάμεις, τὰς διαθέσεις τοῦ πνεύματος, καὶ τὰ τοιαῦτα καθὼς ἀκόμη καὶ διὰ τοῦ σχήματος τῶν αἰσθητῶν ἀντικειμένων ἀλληγορικῶς παριστᾷ πράγματα πολὺ διάφορα τῶν ὅσα φαίνονται εἰς τὸ ὄμμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄν καὶ ἡ Ζωγραφικὴ ἀνάγεται εἰς ἀρχαιοτάτους χρόνους, μᾶς εἶναι διόλου ἄγνωστον πόθεν καὶ εἰς ποῖον ἔθνος ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς μὲν ὅλον τοῦτο. Ἐναργέστατον εἶναι ὅμως ὅτι ἠῤῥξανε καὶ αὕτη ἀναλόγως τῆς προόδου τοῦ σχεδιάσματος, καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ ἀπλῶς χρωματίζειν ἦτον ἀρχαιότερον τῆς κυρίως Ζωγραφικῆς. Ἄν δὲ ὑπῆρχεν ἡ τέχνη αὕτη εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου εἶναι ἀμφίβολον· ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἐξάγεται καὶ ὅτι δὲν ἐκαλλιεργεῖτο εἰς ἄλλας χώρας.

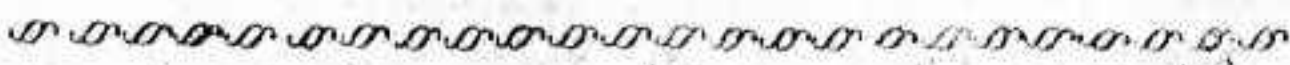
Οἱ Αἰγύπτιοι ἐγνώριζον τὴν Ζωγραφικὴν ἀρχαιότερα τῶν Ἑλλήνων, ἂν καὶ οὐχὶ ὅσον, κατὰ τὸν Πλίνιον (Φυσικ. Ἱστορ. ΔΕ' 5), ἐνόμιζον. Κατ' ἀρχὰς δὲ ἡ τέχνη παρ' αὐτοῖς ἐχρησίμευε διὰ τοὺς ναοὺς μόνον, καὶ ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ τῆς ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν οἰκοδομῶν φαινομένης καὶ τῆς ἐπὶ τῶν μουμμιῶν καὶ εἰλημάτων τοῦ παπύρου. Καθὼς δὲ ὅλαι αἱ πλαστικαὶ τέχναι, οὕτω καὶ ἡ Ζωγραφικὴ ἦτον ἀτελεστάτη καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, διότι οἱ τεχνῖται μετεχειρίζοντο τὰ χρώματα μονοειδῶς, ἄνευ σκιᾶς ἢ ἀντιθέσεως τῶν σχημάτων. Λεῖψανά τινα εὐρεθέντα εἰς τὴν Αἴγυπτον φαίνονται ὡς ἐξαιρούμενα τῆς σημειώσεως ταύτης, ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι ἔργα Ἑλλήνων τεχνιτῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Πτολεμαίων,

Ὅτι ἡ Ζωγραφικὴ ἢ ἡ τέχνη τοῦ χρωματίζειν ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς Χαλδαίους καὶ Ἰουδαίους φαίνεται ἐκ διαφόρων χωρίων τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἰεζεκ. ΚΓ', 14. Η'. 10 παραβ. Ἀριθμ. ΛΓ', 52.

Καὶ ἡ Ζωγραφικὴ, καθὼς καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι, ἔφθασεν εἰς τὸν ὑψιστὸν βαθμὸν τῆς τελειότητός της εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τὰς κοινὰς δὲ παραδόσεις τῆς ἀρχαιότητος, ἔλαβεν ἡ τέχνη αὕτη τὴν ἀρχὴν της ἐκ τῆς σκιαγραφίας τῶν ἀντικειμένων ἐπὶ τῶν τοίχων, σημειουμένων τῶν γραμμῶν διὰ τῆς κιμωλίας ἢ τοῦ ἄνθρακος. Ἀρδίκης ὁ Κορίνθιος καὶ Τηλεφῶν ὁ ἐκ Σικυῶνος πρῶτοι, ὡς λέγεται, ἐπέτυχον ἀκριβέστερον εἰς τὸ σχεδίασμα καὶ τὴν παράστασιν τῆς σκιᾶς. Αἱ ἀρχαιόταται δὲ τῶν Ἑλλήνων ζωγραφίαι ἐγίνοντο δι' ἑνὸς χρώματος μόνον, διὸ καὶ μονοχρωματοὶ ἐκαλοῦντο· κυρίως δὲ μετεχειρίζοντο τὸ ἐρυθροῦν χρῶμα, ὡς ὁμοιάζον κατὰ τι μὲ τὸ χρῶμα τῆς σαρκός. Πρῶτος ὁ Βουλάρχος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κανθαύλου, βασιλέως τῆς Λυδίας (720 Π. Χ.) φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη διάφορα χρώματα.

Ἡ Ἱστορία τῆς Ζωγραφικῆς διαιρεῖται εἰς τέσσαρας ἐποχὰς κατὰ τὸν Μέμην. Ἡ πρώτη τελευτᾷ μέχρι τοῦ Βουλάρχου. Ἡ δευτέρα ἐποχὴ ἐκτείνεται ἐκ τοῦ Βουλάρχου μέχρι τοῦ Ζεύξιδος, περὶ τὰ 409 Π. Χ. Ὁ Πολύγνωτος ἦτον εἰς τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων αὐτῆς, οὗτινος τὰς ζωγραφίας ἐθαύμασε καὶ ὁ Πλίνιος μετὰ ἑξακόσια σχεδὸν ἔτη. Περὶ τὰ τέλη τῆς ἐποχῆς ταύτης Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος διδάσκαλος τοῦ Ζεύξιδος, μετεχειρίσθη κατὰ πρῶτον τὴν γραφίδα. Ἡ τρίτη ἐποχὴ ἀρχεται ἐκ τοῦ Ζεύξιδος καὶ τελευτᾷ εἰς τὸν Ἀπελλῆν, ὃς τις ἦν περὶ τὰ 330 Π. Χ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην ἐγιναν μεγάλαι βελτιώσεις εἰς τὴν τέχνην, μάλιστα παρὰ τοῦ Ζεύξιδος. Ὁ Παρράσιος, ὁ Τιμάντης, ὁ Εὐπομπος καὶ ὁ Πάμφιλος (διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ) εἶναι οἱ ἐπισημότεροι τῆς ἐποχῆς ταύτης τεχνῖται. Ἡ τετάρτη ἐποχὴ ὀρίζεται ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Ἀπελλοῦ, καὶ κατ' αὐτὴν

ἡ Ζωγραφικὴ ἐφθάσε καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν παρακμὴν τῆς. Ὁ Ἀπελλῆς εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην συνήνωσεν ὅλας τὰς χάριτας τῶν προκατόχων του. Ἡ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη του, ἣτις πολὺ μετὰ ταῦτα ὑγοράσθη παρὰ τοῦ Αὐγούστου 100 τάλαντα, ἐθωρεῖτο ὡς τὸ ἀξιολογώτερον καὶ καλλίτερον ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς γραφίδος. Πρωτογένης ὁ Ῥόδιος (σύγχροτος τοῦ Ἀπελλοῦ) καὶ ὁ Νικόμαχος ἐπέϊχον τὸν δεύτερον βαθμὸν.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΣ ΙΝΔΙΑΣ.

(Ὅρ. Σελ. 56 Ἀριθμ. 14)

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ—Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΙΝΔΟΣΤΑΝ.

Ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Ἰνδοστάν οἱ Πορτογάλλοι ὠφελήθησαν μεγάλως. Καθότι ὅλον ἐν γένει τὸ παλαιὸν ἐμπόριον λαμβάνον ἤδη νέαν μορφήν, ἐμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ τοῦς Μαύρους, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Βενετίαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν.

Μέχρι τοῦδε ἡ Ἰταλία ἔχαιρεν ὅλον τὸ ἀνατολικὸν ἐμπόριον. Ἡ δεσποτικὴ Βενετία καὶ ἡ ἀλαζῶν Γένοβα εἶχον αὐτόθεν ἐξαντλήσειν τὴν δύναμιν καὶ τὰ πλοῦτη των. Τὰ ἐμπορικὰ αὐτῶν καταστήματα εὕρισκοντο ἀλληλενδέτως καθ' ὅλην τὴν Μεσόγειον, καὶ ἐπεκτείνοντο μέχρι τῆς Μοσχοβίας καὶ Νορβηγίας. Τὸ κέντρον δ' αὐτῶν ἦτον ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ὁ Εὐξείνιος Πόντος ἐνθα ἐλάμβανον τὰ τοσοῦτον ἀξιόλογα προϊόντα τῶν Ἰνδιῶν.— Αἱ συγκοινωνίαι μ' ὅλα ταῦτα ἦσαν καθ' ὅλα δύσκολοι ἦτον ἀνάγκη νὰ κάμωσι μακρὰς περιστροφὰς, νὰ ὑποφέρωσι τὰς δαπάνας καὶ τὰς ἀργοπορίας τῆς ἐσωτέρας Θαλασσοπλοΐας, καὶ τὰς ἀβεβαίους ὁδοιπορίας τῶν καραβανίων, νὰ ὑπο-